27/12/2023

Ο Φθιώτιδος Συμεών χοροστάτησε στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως Σωτήρος Δρυοβούνου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Διερχόμενος δι’ ολίγον την Δυτική Μακεδονία ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, μετά την Καστοριά μετέβη στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως Σωτήρος Δρυοβούνου, όπου κατόπιν κανονικής αδείας και ευλογίας του Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης κ. Αθανασίου, χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό της μνήμης του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου για τα ονομαστήρια του Αγίου Καθηγουμένου της Μονής, Αρχιμ. του Οικουμενικού Θρόνου π.

Στεφάνου.

Στον Σεβασμιώτατο κ. Συμεών και την συνοδεία του επεφύλαξε θερμή υποδοχή ο Άγιος Καθηγούμενος της Μονής Αρχιμ. π. Στέφανος και οι Πατέρες της Ιεράς Αδελφότητος.
Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών με συγκίνηση αναφέρθηκε στο πρόσωπο του σεβαστού Γέροντος π. Στεφάνου ευχόμενος υγεία αμφιλαφή και θεάρεστο και μακροχρόνια Ηγουμενία, ευχαριστώντας τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης κ. Αθανάσιο για την άδεια να χοροστατήσει στον Πανηγυρικό Εσπερινό των ονομαστηρίων του εμβληματικού και σεβαστού Αγίου Καθηγουμένου.

Ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος για τον Άγιο Στέφανο

Ο κ. Συμεών αναφερόμενος στο πρόσωπο του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου ανέλυσε την φράση εκ του Βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων του Ευαγγελιστού Λουκά: «Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ» και χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Ο Άγιος Στέφανος υπήρξε άντρας πλήρης πίστεως και δυνάμεως, δεν είναι μόνο πιστός αλλά και δυνατός και έχει μεγάλη σημασία να το προσέξουμε αυτό γιατί υπάρχει μια εσφαλμένη αντίληψη σε πολλούς ανθρώπους ακόμα και στις τάξεις των χριστιανών, ότι ο πιστός άνθρωπος είναι ηττοπαθής, ότι ο πιστός άνθρωπος είναι αδύναμος, ένας άνθρωπος, ο οποίος οφείλει μόνο να υποχωρεί, οφείλει μόνο να αποδέχεται, να μην έχει φωνή, να μην έχει λαλιά.

Υπάρχει μία αντίληψη ότι ο πιστός άνθρωπος δεν μπορεί να είναι ένας ηγέτης μέσα στην κοινωνία, δεν μπορεί να είναι κάποιος, ο οποίος να προπορεύεται και να

ανοίγει δρόμους στον πολιτισμό, στη τέχνη, στην επιστήμη, στα γράμματα, στη διοίκηση, οπουδήποτε. Ο Άγιος Στέφανος όπως και οι υπόλοιποι διάκονοι, οι επτά διάκονοι που εξελέγησαν, εξελέγησαν γιατί ήταν άνδρες πλήρεις πίστεως και δυνάμεως, κατάλληλοι δηλαδή για το έργο, για το οποίο επελέγησαν και με σημερινά δεδομένα αν θέλαμε να κάνουμε μία αναγωγή, επελέγησαν για να διακονήσουν το κοινωνικό έργο της Εκκλησίας, να διακονήσουν τις τράπεζες της αγάπης, γιατί η πρώτη ευχαριστιακή κοινότητα ζούσε εν κοινοκτημοσύνη, μοιραζόταν τα πάντα, «είχον ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά», δεν υπήρχε τίποτα «ίδιον», όπως διδάσκει ο Ιερός Χρυσόστομος, αλλά ζούσαν εν κοινωνία πνεύματος.

Έχουν υπογραφεί πολλές διακηρύξεις, έχουν γίνει πολλά μνημόνια και μανιφέστα μέσα στο διάβα των αιώνων και έχουν μείνει θεωρίες οι οποίες πολλές φορές μάλιστα οδήγησαν και σε ολοκληρωτισμούς διότι η πραγματική κοινοτική ζωή προϋποθέτει ανθρώπους θυσίας, προϋποθέτει ανθρώπους που υπερβαίνουν τον εαυτό τους, προϋποθέτει ανθρώπους με πραγματικά χαρίσματα, που τα θέτουν στη διακονία των πολλών και όχι εγωπαθείς νάρκισσους, οι οποίοι απλώς καπηλεύονται κάποια συνθήματα και δεν εργάζονται πραγματικά για την κοινότητα, για την κοινωνία, για τη σχέση, για την αγάπη. Επελέγησαν οι καλύτεροι, οι πλέον κατάλληλοι με την Χάρη του Αγίου Πνεύματος και με τη ψήφο των Αγίων Αποστόλων και των χριστιανών και πρώτος εξ αυτών ο Στέφανος, ο οποίος «ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ».

Και ασφαλώς αναφέρεται ο Ευαγγελιστής Λουκάς πρώτον στην επιτυχία αυτού καθαυτού του έργου, το οποίο ανέλαβε. Δεύτερον αναφέρεται και στις πολλές θεραπείες, απέκτησε χάρισμα να θεραπεύει προβλήματα, να θεραπεύει ασθενήματα, να θεραπεύει παθογένειες, να θεραπεύει πληγές. Μεγάλη υπόθεση αυτή σε μία κοινωνία να υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι να θεραπεύουν όχι για να υποκαταστήσουν την ιατρική κοινότητα, αλλά για να επουλώσουν τους κοινωνικούς τραυματισμούς, να φέρουν τη κοινωνική συνοχή, να επαναφέρουν τον άνθρωπο μέσα στην κοινωνική σχέση, να μην είναι στο περιθώριο, να μην αισθάνεται ότι είναι απόβλητος επειδή έχει κάποιο πρόβλημα ή κάποια δυσκολία.

Αν όμως θέλαμε να σταχυολογήσουμε, πιο ήταν το πιο μεγάλο σημείο, το πιο σημαντικό, ανεπανάληπτο το οποίο έπραξε και κατέλειπε σε εμάς ως υπογραμμόν, ο Άγιος Στέφανος, τολμώ να πω ότι το μεγαλύτερο θαύμα μπροστά στο πρόσωπο του Αγίου Στεφάνου υπήρξε το τέλος του. Να λιθοβολείται, να μαρτυρεί άδικα, να

πεθαίνει με τον πλέον βίαιο τρόπο και μιμούμενος ως γνήσιος μαθητής του Χριστού, να βρίσκεται γονατισμένος και αιμόφυρτος και να προσεύχεται στο Θεό για τη συγχώρεση των βασανιστών του, για τη συγχώρηση των εχθρών του, για τη συγχώρεση αυτών που τον λιθοβολούν : «Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην». Αυτό είναι το μεγαλύτερο θαύμα και το μεγαλύτερο σημείο, η απόλυτη συγχώρεση.

Ο Άγιος Στέφανος να γίνει υπόδειγμα διακονίας, υπόδειγμα μαρτυρίου, υπόδειγμα συγχωρήσεως και υπόδειγμα αγάπης για όλους μας. Αγαπούμε τους πάντες, αλλά δεν αγαπούμε τα πάντα, αγαπούμε τους πάντες και σεβόμαστε τους πάντες, κάθε άνθρωπο ανεξαιρέτως γιατί κάθε άνθρωπος εικονίζει τον ίδιο τον Χριστό και κάθε άνθρωπος εν δυνάμει άγιος ως ο πρώτος των αγίων, ο οικιστής του παραδείσου, ο ληστής. Δεν αγαπούμε όμως τη ληστεία, δεν αγαπούμε το φόνο, δεν αγαπούμε το έγκλημα. Αγαπούμε τη μετάνοια, αγαπούμε την επιστροφή, αγαπούμε τη θεραπεία, αγαπούμε την επούλωση των τραυμάτων και όχι τους τραυματισμούς».

Στην συνέχεια, στο Αρχονταρίκι της Μονής ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών και η συνοδεία του, καθώς και άπαντες οι παρευρισκόμενοι ιερείς και πιστοί δέχθηκαν την αβραμιαία φιλοξενία και αγάπη του Αγίου Καθηγουμένου και των Πατέρων της Ιεράς Αδελφότητος.

Κατά την επιστροφή του για την πόλη της Λαμίας, ο κ. Συμεών επισκέφθηκε προσκυνηματικώς και την **Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μικροκάστρου** απολαμβάνοντας την αγάπη, τον σεβασμό και την θερμή υποδοχή από την Αγία Καθηγουμένη της Μονής, Γερόντισσα Θεολογία και τις Μοναχές της Ιεράς Αδελφότητος.

CASIO